

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἕλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξαμηνιαία δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50, Αμερικής δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίγια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἑλ' αὐτὸν ἀριθμὸν καὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αὐγουστιαίου μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπίδου αριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 22 Ἰανουαρίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 8

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—
—Μὰ Τόμ, τί χοντροκέφαλος ποὺ εἶσαι! Τί θὰ σ' ὠφελήσῃ ἂν στὸ πῶ; Πρέπει νὰ τὸ ξαναμελετήσῃς ἄλλῃ μιὰ φορά ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἔλα γειά σου, καὶ μὴ χασομερᾶς καὶ στὰν τὰ μάθης καλὰ θὰ σοῦ χαρίσω κάτι—κάτι πολὺ ὀμορφο, αὐτὸ μόνον σοῦ λέω.
—Ἀχ! τί; καυμένη, Μαίρη; Πές μου πρῶτα τί εἶναι;
—Ὅχι βέβαια, δὲν στὸ λέω. Ἔσο ξέρεις πῶς ἂν σοῦ πῶ πῶς εἶναι κάτι ὀμορφο, μπορεῖς νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη σὲ μένα.
—Χμ, καλὰ τώρα. Ἄς ξανατιάσουμε λοιπὸν τὴ μελέτη.
Καὶ ξανάπιασε λοιπὸν τὴ μελέτη καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἢ περιέργεια, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἢ ἐλπίδα τοῦ θύρου τὸν ἔκαναν νὰ μάθῃ σὲ λίγην ὥρα τοὺς μακαρισμοὺς «νεράκι». Ἡ Μαίρη τότε τοῦ χάρισε ἕνα ὀλοκαίνουργο σουγιαδάκι ἀπὸ ἀληθινὸ κόκαλο, ποὺ θὰ στοίχιζε τὸ λιγώτερο πενήντα σέντς καὶ ποὺ βύβισε τὸν Τόμ σὲ πελάγη εὐδαιμονίας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν ἦταν καὶ τόσο κοφτερό, μὰ ἔφτανε γιὰ νὰ κάμῃ μὲ τὴ μύτη του χαρακίεζ ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ὅταν ὅμως θέλησε νὰ τὸ δοκιμάσῃ καὶ ἐπάνω στὴν κώχη τοῦ μπουφέ, τὸν φώναξεν γιὰ νὰ ετοιμασθῇ γιὰ τὸ Κυριακάτικο σχολεῖο. Ἡ Μαίρη τοῦ ἔδωσε μιὰ τοίγκινη λεκάνη καὶ ἕνα κομμάτι σαποῦνι. Πῆρε καὶ τὰ δυὸ καὶ πῆγε στὴν ἀλλή, ἔβαλε τὴ λεκάνη ἐπάνω σ' ἕνα σκαμνί, βούτηξε τὸ σαποῦνι μέσα στὸ νερὸ καὶ ὕστερα τὸ ἔβγαλε καὶ τὸ ἀκούμπησε εἰς πλά. Ὑστερα ἀνασκαμπώτισε τὰ μαγίκια του, ἄδειασε τὸ νερὸ τῆς λεκάνης στὴν ἀλλή, καὶ γύρισε στὴν κουζίνα ὅπου βάλθηκε νὰ σκουπίσῃ

τὸ θεόστεγνο πρόσωπό του μὲ τὸ προσῖφι ποὺ κρεμόταν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Μὰ ἡ Μαίρη δὲν γελιόταν μ' αὐτά.
— Τόμ, τοῦ φώναξε, τραβώντας

του τὸ προσῖφι ἀπὸ τὰ χέρια, φάσαι μὴ βγάλῃς τὴ βρώμα ἀπὸ πᾶνω σου;
Τί νὰ κάμῃ πιά ὁ Τόμ; βρέθηκε στὰ στενά γιατί ἡ λεκάνη γέμισε γιὰ δεύτερη φορά. Κάμψοση ὥρα στάθηκε μπροστὰ τῆς ἀναποφάσιστα καὶ προσπαθώντας νὰ δώσῃ θάρρος στὸν ἑαυτὸ του, ὕστερα πῆρε μιὰ βα-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Κλαίει ἢ γελᾷ;
(Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Λέλο Φ. Νικολαΐδη)

θεία άναπνοή και — τ' αποφάσισε. Όταν ξαναγύρισε στην κουζίνα με σφιχτά κλεισμένα τα μάτια του, ψάχνοντας πασπατευτά να βρή το πρόσφισι, τα θριαμβευτικά ίχνη της ήρωικής του νίκης επάνω στον ίδιο τον έαυτό του, διακρίνονταν φανερά από τα νερά και τις σαπουνάδες που έσταζαν από το πρόσωπό του. Μά όταν άφησε το πρόσφισι, φάνηκε καθαρά πως δεν είχε πλυθεί σύμφωνα με τις άντιλήψεις της Μαίρης για την καθαριότητα. Γιατί η καθαρισμένη επιφάνεια, ίδια με μάσκα, σταματούσε άκριβώς στο σαγόνι και στ' αυτιά, ενώ πέρα από την γραμμή αυτήν — στ' μέτωπο φηλά, το λαιμό και το σέβρο — άπλωνόταν μια μαυρίδερη περιοχή, παρθένα και από νερό και από σαπούνη. Ύστερα άπ' αυτό άναγκάστηκε να τον παραλάβη η Μαίρη και όταν επιτέλους βγήκε από τα χέρια της η εμφάνισή του ήταν όπως δήποτε άνθρωπινή και ο λαϊμός του δεν είχε άλλο χρώμα από το πρόσωπό του. Τα μαλλιά του ήταν βρεγμένα με άφθονο νερό και βουρτσισμένα κατά πίσω κι' έτσι που ήταν κολλημένα στο κεφάλι του κανένα σγουρό μαλλάκι δεν ξεπεταγόταν. "Αχ, αυτά τα σγουρά του τα μαλλιά, το φαρμάκιονα του Τόμ τη ζωή του, γιατί τα έβρισκε κορτοτσιτικά και άταίριαστα κι' άγόρι και δεν λυπόταν ούτε το νερό ούτε τα λίκος κάθε φορά που χτενιζόταν, προσπαθώντας να τα λισώση και να τα στρώση επάνω στο κεφάλι του. — Η Μαίρη έφερε τώρα την κυριακάτικη άλλαξιά του που τώρα και δυο χρόνια ο Τόμ δεν την φορούσε παρά την άγια αυτή ήμέρα. Όταν ήθελαν να την ονομάσουν την έλεγαν: «τά άλλα ρούχα» κι' άπ' αυτό μπορεί κανείς εύκολα να συμπεράνη πόσο πλούσια ήταν η γκαρντερόμπα του Τόμ.

"Αφοσ ντύθηκε τον έσιαξε εδω κι' εκεί η Μαίρη, κόμπωσε το σακκάκι του, γύρισε τον γιακά από το πουκάμισό του, τον βούρτσισε άλλη μια φορά και τον έστειψε με τα πλατύγυρο φάβινο καπέλλο του. Τώρα ο Τόμ φαινόταν άσυνεχιστά άξιοπρεπής και άπερίγραπτα στενοχωρημένος και σαν φυλακισμένος μες στα ρούχα του. Κι' ο ίδιος ένοιωθε μέσα του άκόμη μεγαλύτερη στενοχώρια άπ' όση έδειχνε, γιατί είχε βάλει ριζωμένη μέσα του μια άκατανίκητη άντιπάθεια για τα «καλά» και καθαρά ρούχα. Και να ξεχνούσε τοδλάχιστον η Μαίρη τα παπούτσια του! Μά και οι έλπίδες του αυτές βγήκαν φρούδες, γιατί όπου να το καλοσκεφθή, τα παπούτσια του βρίσκονταν μπροστά του, φρεσκοβαρ-

νικωμένα. "Ε, εδω όμως έξαντλήθηκε πια η ύπομονή του Τόμ! Άρχισε να μουγγρίζη και να ορόβεται πως δεν μπορεί πια να κάνει πάντοτε ό,τι θέλουν οι άλλοι και ό,τι δεν θέλει αυτός και πως δεν ένοιούσε να φορέση παπούτσια. Ωστόσο η Μαίρη επέταξε στο τέλος να τον καταφέρει και να τον κάνει να βάλη τα παπούτσια, έστω και γκρινιάζοντας.

Τό κυριακάτικο σχολείο κρατούσε άπό τις έννέα ως τις δέκα και μισή και γινόταν πριν από τη λειτουργία μες στην εκκλησία που χωρούσε επάνω — κάτω τριακόσιους ανθρώπους. Η εκκλησία ήταν μικρή και άστολιστη, και είχε για καμπαναριό κάτι που έμοιαζε σαν κασόνι καμωμένο από κυπαρισσόξυλο. Τα παιδιά έρχονταν από όλες τις μεριές και πλημυρίζαν το προαύλιο. Ο Τόμ κοντοστάθηκε μια στιγμή στην πόρτα, άφησε το ό, άλλους να μπουν μέσα και έπιασε ένα συμμαθητή του, που κι' αυτός καμάρωνε με τα κυριακάτικα του.

— Δεν μου λές, Μπίλλυ, μήπως έχεις κανένα κίτρινο δελτίο;
— Έχω.
— Τι θέλεις για να το δώσης;
— Πές μου πρώτα τι δίνεις εσύ.
— Χμ! Δυο καραμέλλες ζάχαρη κι' ένα άγκιστρι.
— Δείξε μου τα πρώτα!

Ο Τόμ έβγαλε τα έμπορεύματά του ο άλλος έκρινε πως ή «τράμπα» τον συνέφερε κι' ή συμφωνία έκλεισε. Δίνοντας του μερικά παρόμοια πολύτιμα αντικείμενα ο Τόμ πήρε στην κατοχή του τρία κόκκινα και δυο γαλάζια δελτία και ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας είχε αγοράσει από όλα τα παιδιά δελτία κάθε χρώματος με τους πιο εύνοϊκούς όρους, όσπου συγκέντρωσε στα χέρια του έναν εξαιρετικά σθεαστό αριθμό από τέτοια δελτία. Ύστερα πήγε κ' άνακατεύθηκε με μια παρέα από άγόρια και κορίτσια που ήσαν όλα κυριακάτικα ντυμένα κι' έκαναν όσο πιο πολύ θόρυβο μπορούσαν, και κάθισε στη θέση του όπου άμέσως έπιασε ναυγιά με τον διπλανό του. Ο δάσκαλος, ένας ήλικιωμένος, σοβαρός κύριος, κατάφερε να τους χωρίση, μά μόλις γύρισε για μια στιγμή την πλάτη του ο Τόμ πρόφτασε κι' έλας ν' άρπάξη τον μπροστινό του από τα μαλλιά και να του τα τραβήξη δυνατά, γοργός όμως σαν άστραπή έπεσε πάλι με τα μούτρα στο βιβλίο του, όταν είδε πως ο δάσκαλος κοίταζε πάλι προς το μέρος του. Ύστερα τοίμπησε έναν άλλον δυνατά, μά μια καρφίσα, μόνον και μόνον για να αίσθανθή την ευχαρίστηση να τον άκούση να φωνάζη

«Άου!» πράγμα που έκανε τον δάσκαλο να τον άνακαλέση πάλι στην τάξη.

"Όλοι οι συμμαθητές κι' οι συμμαθητρες του Τόμ ήταν άντάξιοί του, άτακτα παιδιά, φασαρεμένα και άνεξάντλητα σε διαβολίες και σε κάθε λογής τρέλλες. Όταν επρόκειτο να πουν τα ρητά της Βίβλου που τους έβαζε ο δάσκαλος να τα μάθουν απέξω, ήταν αδύνατον να μήν κάνουν λάθη τόνα πίσω άπ' το άλλο και πάντα έπρεπε να τους βοηθή ο δάσκαλος, όστόσο με κόπους και μόχθους πολλούς κάτι κατάφερναν να μάθουν και ως άμοιδή για κάθε δυο ρητά τους έδινε ο δάσκαλος από ένα γαλάζιο δελτίο. Δέκα γαλάζια δελτία (σοδυναμούσαν μ' ένα κόκκινο και δέκα κόκκινα μ' ένα κίτρινο. Και όταν είχε κανείς κατορθώσει να μαζέψη δέκα κίτρινα δελτία έπαιρνε για βραβείο μια άπλη χαριτόδετη Βίβλο. Πόσοι από τους νεαρούς μου άναγνώστες θα είχαν την επιμέλεια και την επιμονή να μάθουν απέξω δυο χιλιάδες ρητά της Βίβλου έτσι κι' αν έμελλε να λάθουν για βραβείο την ώραιότερη εικονογραφημένη και χρυσοδεμένη βίβλο. Και όμως η Μαίρη με τον τρόπο αυτόν είχε ως την ώρα άποκτήσει δυο βιβλούς ύστερα από δυο χρόνους μελέτη.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΗ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΛΟΛΟΓΙΑ
ΝΥΧΤΑ

Νύχτα πλακάωνι σκοτεινή,
Σάν τρομαγμένα εδω κι' εκεί
Μαύρα πουλιά πιστόνια.
Κρύος άγέρας τα ξερό
Φύλλα σαράνι, που στοιχειά
Θωρητές γυρονοή.

Κάποιος σύγνεφο κυκλό
Περνάει και φεδγει βιαστικό,
Κι' ο ουρανός άνοιγει.
Βλέπεις φεγγάρι θολερό
Που λές σά σύγνεφο κι' αυτό
Μαζί θα φύγη.

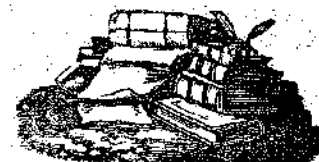
Λυγίζουν τα γυμνά κλωνιά,
Στενάζει ο πεύκος θλιβερό,
Βογγάει το κυπαρίσσι.
Μόνο στα μνήματα σιωπή.
"Όποιος κοιμάται μέσα εκεί
Δε θα ξυπνήση.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΩΤΗΣ

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΚΟΡΗΣ

"Ήσουν των σιλάχων μου ή χαρά
"Όχι και δέκα χρόνια
Μιά μόνη μ' έθλιψες φορά
"Όμως με θλίψη αλώνια.

ΑΑΕΣ. ΠΑΛΛΗΣ

ΛΟΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΟΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Αγαπητοί μου.

Ο ΠΟΙΟΣ παραστάθηκε καμια φορά σε στεφάνωμα, θα είδε πάνω στο τραπέζι του Μυστήριου κι' ένα ποτήρι με κρασί, ποδ ο παπάς το προσφέρει στο γαμπρό, στη νύφη και στον κουμπάρο, να ποση με τη σειρά τους από τρεις γουλιτσες. (Στο τέλος μάλιστα, από το ίδιο ποτήρι, και μάλλον γι' άστειο, πίνουν λιγάκι κι' οι «άνοπαντροι», νέοι και κορίτσια, γιατί λένε πως είναι ή ο ύ ρ ι για να παντρευθούν στο χρόνο). Αυτό γίνεται «εις άνάμνησιν του έν Κανώ γάμου», όπου παραστάθηκε κι' ο Χριστός κι' έκαμε καθώς ξέρετε, το θαύμα να μεταβληθή το νερό σε κρασί. Και φυσικά, έγινε και στον άσθεόδοξο θρησκευτικό γάμο του Διαδόχου. Με τη διαφορά, πως το ποτήρι με το κρασί ήταν χρυσό, κι' όχι πια ένας παπάς, παρά ο ίδιος ο Άρχιεπίσκοπος το έπροσφερε στο γαμπρό, στη νύφη και στον κουμπάρο. Και τί νομίζετε, έγραψαν την επομένη μερικές εφημερίδες, στην περιγραφή του γάμου; Πώς οι νυμφίοι κι' ε παράνυμφοι «έκοινώνησαν των άχράντων Μυστηρίων, και μάλιστα όχι διά κοχλιαρίου, όπως οι κοινάι θνητοί, άλλ' άπευθείας εκ του χρυσού ποτηρίου». Φανταστήτε, το κρασί του γάμου το πήραν για Μετάληψη!

Μά ποτέ τους οι νεαροί αυτοί ρεπρότερ δεν παρασιάθηκαν σε στεφάνωμα; Και τέτοια ιδέα έχουν για τη θεία Μετάληψη, ώστε να νομίσουν πως οι νυμφίοι κι' ο άνάδοχος μπουσσε να κοινωήσουν εκεί-δά, μέσ' στο μυστήριο του Γάμου, και μάλιστα να κοινωήση κι' η νύφη, που άνήκει σε άλλο δόγμα; Πολύ θλιβερή άγνοια των στοιχειωδέστερων, των κοινότερων θρησκευτικών πραγμάτων, που μαρτυρεί πως η νέα γενεά έχει παραμελήσει πολύ τη θρησκευτική άγωγή της.

Και δεν είναι μόνο αυτό που με κάνει να το συμπεράνω. Συχνά βλέπω στις εφημερίδες — και πάντα στις ειδήσεις που τις γράφουν νέοι — κάποια και σε διηγήματα γραμμένα από νέους, τέτοιες μεγάλες άνακρίβειες. Κάποτε, θυμάμαι, διάβασα: «Ολίγον μετά την πρωινή λειτουργία της Μεγάλης Παρασκευής. . .» Όλες τις ήμέρες του χρόνου, παιδιά μου, μπορεί να γίνει λειτουργία εκτός από τη Μεγάλη Παρασκευή. Την ήμέρα αυτή στις εκκλησίες, το πρωί γίνεται

ή άκολουθία του Έπιταφίου. Μετά τη λειτουργία δηλαδή της Μεγάλης Πέμπτης δεν γίνεται πια παρά ή λειτουργία του Μεγάλου Σαββάτου Κι' άλλο βέβχια λειτουργία, κι' άλλο «έσπερινός», ή «άκολουθία», ή «δοξολογία», ή «παράκληση» και καθέξής Έπίσ' άπ' αυτά δεν ήξερε ο νεαρός δημοσιογράφος. Την «άκολουθία» την ονόμασε «λειτουργία». Έχω μάλιστα παρατηρήσει ότι τδνομα αυτό το δίνουν σ' όλες άδιάκριτα τις εκκλησιαστικές τελετές. Έξαιρετα μπορεί κανείς να διαβάση: «ένω εξακολουθούσε ή λειτουργία της βαπτίσεως. . .»

"Ε, μά όχι! Τα θρησκευτικά, τα εκκλησιαστικά πράγματα, τα

στοιχειώδη, πρέπει να τα ξερη κάθε άνθρωπος. Είναι άπαραίτητο. Δεν πιστεύω, παιδιά μου, να μη σας τα μαθαίνουν στο σχολείο. Ξέρω άπεναντίας, πως σήμερα έχετε και ειδικά βιβλία — Συμβολική, Λειτουργική κλπ. — που έμεις δεν τα είχαμε στον καιρό μας. Μια «Κατήχηση» μόνο, μια «Έσρα Έστορία», και άλλα έπρεπε να τα μαθαίνουμε πρακτικώς. Τα μαθαίναμε όμως. Κι' όταν τύχαινε να γινόμεσται και ρεπρότερ ή διηγηματογράφοι. Δεν πέφταμε ποτέ σε λάθη τόσο χοντρά. Γιατί η νέα γενεά, που έχει κι' όλα τα μέσα παραμελεεί έτσι τη θρησκευτική άγωγή της; Κακό αυτό. . .

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τόκουσε, τα κατάλαβε αυτά τα λόγια του Τοτού ο Πηδηχτούλης; Το βέβαιο είναι πως ζάρωσε και κούφτηκε τόσο καλά κάτω άπ' το έπανωφόρι, ώστε ούτε ή μαμιά ούτε κανένας άλλος τον πήρε είδηση. Και ξεκίνησαν για το σχολείο.

Χαρά που είχε ο Τοτός! Συλλογιζόταν πως θα έκαναν ή Αιλή, ο Γιώργος, ή Κατινίτσα που ποτέ τους δεν είχαν ιδη λαγό ζωντανό. Μά κι' ή κυρία Μελομένη, ή δασκάλα της, θα τον καιρόταν πολύ. Αυτή πάντα ήθελε να της πηγαίνουν ήμερα ζώα, ζωντανά, για να τα δείχνη στα παιδιά. Μήπως ή Αιλή δεν της πήγε μια μέρα ένα άσπρο κουνέλι; Πόσο διασκέδασαν τότε μαζί του, και στην τάξη και στον κήπο! Μ' άλλο το κουνέλι κι' άλλο ο λαγός, ο ζωντανός κι' ήμερος, έχει πιο σπάνιο πράγμα. . .

Ο Τοτός, πάλι, ο ίδιος της πήγε μια μέρα τη χελώνα του. Κι' ακόμα βρισκόταν στον κήπο του σχολείου. Μά συγκρίνεται μια χελώνα, που κάνει ένα βήμα την ώρα — τι άσγοκίνητη! — μ' ένα λαγό, μ' έναν Πηδηχτούλη, που κανένας δεν του παραβγαίνει στο

τρέξιμο και στο πήδημα; Αυτά συλλογιζόταν ο Τοτός, σφίγγοντας το λαγό κάτω άπ' το έπανωφόρι του, καθώς πηγαίναν στο σχολείο. . .

Η μαμιά του, άνυποπτη, περπατούσε στο πλευρό του, χωρίς όμως να τον πιάνη κι' άπ' το χέρι. "Α, ήταν άσκατά πια μεγάλος ο Τοτός. . .

Ο λαγός έμνε πάντα άκίνητος, κρυμμένος.

Ο καιρός ήταν ωραίος. Ένας λαμπρός ήλιος ανέβαινε ολοένα και ψηλότερα στον ουρανό θόλο. Και φυσούσε ένας έλαφρός άνεμος, που κινούσε τα δοντράνια του δρόμου και έδκανε να ρίχνουν τα ξερά τους φύλλα.

(Άκολουθεί) ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ-ΜΗΝΑ

Ποτέ στη ζωή τους ο Νίκος κι' η Φροσούλα δεν περίμεναν με τόση ανυπομονησία την πρωτοχρονιά, όσο έφέτος. Από πολλόν καιρό πριν, άρχισαν να μετρώνε στα δαχτυλάκια τους: Νοέμβριος, ένας. Δεκέμβριος, δύο. Ιανουάριος, τρεις!... Έτσι θέλω με ακόμα τρεις μήνες σωστούς, λογάριαζαν. Άργει ακόμα. Πόσο άργει... Μιά μέρα όμως, που έτυχε να τους άκούση η μαμά τους, τους είπε ότι δεν χρειάζονταν παρά μόνο δυο μήνες, γιατί εκείνοι έβγαζαν μέσα και το Γενάρη, πράγμα που δεν ήταν σωστό. Αυτό οι μικροί δεν το καταλάβαιναν, —καλέ το Γενάρη δεν είναι η πρωτοχρονιά!— «Ώστόσο όμως το παραδέχτηκαν, αφού το έλεγε η μαμά και αφού έτσι συντόμευε το διάστημα. Άλλά και πάλι, πόσο άργούσε να κυλήσει ο καιρός! Κι' ο Νίκος και η Φροσούλα πνίγονταν απ' την ανυπομονησία.

Εκείνο που έκανε για τα αδελφάκια εξαιρετική τη φρενιότη πρωτοχρονιά, ήταν ο έρχομός του θείου-Μηνά. Ο θεϊός-Μηνάς έλειπε χρόνια στην ξενιτειά κι' από τότε που άρχισαν να καταλαβαίνουν τον κόσμο ο Νίκος κι' η Φροσούλα, άκουγαν στο σπίτι τους μεγάλους να λένε γι' αυτόν και για τα πλούτη του. Όλους τους άλλους συγγενείς τους γνώριζαν. Μονάχα το θείο Μηνά δεν ήξεραν, παρά από μια μικρή φωτογραφία, που τους έστειλε κάποτε. Αυτό όμως δεν τους άμπόδιζε να τον φαντάζονται καλόν κι' αυτόν και να τον αγαπούνε, προπάντων από τότε που έγραψε ότι εσκόπευε να στείλη για τα παιδιά μερικά όμοια δώρα.

Αυτά τα «δώρα» είχαν γίνει πια ή κρυφή χαρά των μικρών. Συχνά βασάνιζαν το μυαλό τους να βρουν τι είδους μπορούνε να είναι αυτά και καθένας φαντάζετο πώς θα πάρη εκείνο που επιθυμούσε περισσότερο.

—Τι λές, Φροσούλα, πώς θα στείλη ο' έμένα ο θεϊός Μηνάς; ρωτούσε έξαφνα ο Νίκος.

—Τίποτα δεν θα σου στείλη, αφού δεν είσαι φρόνιμος. Προχτές ακόμα δεν σε τσάκωσε η μαμά να ξερογλύφεσαι στο μπουφέ και χτές το βράδυ δεν κόντεψες να μου βγάλής το χέρι, από το τράβηγμα; Έσοδ ξεχνάς διαρκώς πώς η μαμά είπε, ότι μόνο αν είμαστε φρόνιμοι θα γράψη στο θείο να μές στείλη τα δώρα. Έγώ όμως που το θυμάμαι πάντα, θα πάρω, χωρίς άλλο, τη μεγάλη κούκλα.

—Και για μένα μία κούκλα, που δεν τη βάζει ο νους σου...

Κι' ο Νίκος κι' η Φροσούλα μάλλον συχνά - συχνά γι' αυτά τα δώρα. Ώστόσο, εκείνα δεν έφταναν ποτέ, μα κι' οι μικροί δεν έπαιναν να τα περιμένουν και να πιστεύουν πως κάποτε θα 'ρθούν. Όταν ξαφνικά, κατά το φθινόπωρο, αντί γι' αυτά, έφτασε μια ευχάριστη είδηση: στο τέλος του χρόνου θα γύριζε ο θεϊός Μηνάς απ' την ξενιτειά, για να μείνει παιά δροστικά στον τόπο του, ανάμεσα στους δικούς του. Φυσικά, έλοι χάρηκαν για την επιστροφή του. Ένας ξενιτεμένος είναι πάντα καλόδεχτος στην πατρίδα του. —Μα τη χαρά που πήραν ο Νίκος και η Φροσούλα, μέλις άκουσαν γι' αυτήν δεν τη δοκίμασε κανείς. Άρχισαν να ηχοδούνε, να χορεύουν, ν' άγκαλιάζονται και να ξεφωνίζουν τόσο δυνατά, ώστε η μαμά αναγκάστηκε να τους φροβήση, ότι αν δεν ησυχάζαν δεν θ' άφηνε το θείο να τους δώσει τίποτα απ' δ.τι θα έφερνε γι' αυτούς μαζί του.

—Μα θα φέρη καλέ μαμά, και τα δώρα; έκαναν τάχα πώς ρωτούν.

—Γίνεται να μη σας θυμήθηκε; Άλλά είπαμε: Φρόνιμα, γιατί δεν θα τον αφήσω να σας δώσει τίποτα.

Και τότε, ήσυχαι πιά, ο Νίκος κι' η αδελφούλα του, μετρούσαν πάνω στα δαχτυλάκια τους: «Νοέμβριος, Δεκέμβριος, Ιανουάριος... Μά, όχι, καλέ. Τι είπαμε: Δυο μήνες θέλω με ακόμα, δυο μοναχά. Άχ, πότε να περάσουν κι' αυτοί;...

Επιτέλους, ξημέρωσε η προπαραμονή της πρωτοχρονιάς, η μέρα που έπρόκειτο να φθάσει ο θεϊός. Και νάτος, κατά το μεσημέρι, με τις άμετρητες άποσκευές του, χαρούμενος, γελαστός, έφτασε και γέμισε το σπίτι με την παρουσία του. Άμέσως αυτό πήρε μια άλλοκότιχη όψη, γιορταστική. Και άρχισαν τότε τ' άνεβοκατεβάσματα, τα καλωσώριαματα, οι επίσκεψεις με φασαρία άτέλειωτη. Ώς το βράδυ το σαλόνι δεν άδειασε λεπτό.

Νά βλέπατε εκείνες τις ώρες το Νίκο και τη Φροσούλα... Πήγαιναν να σκάσουν απ' το κακό τους. Για να παρηγορηθούν, τρύπωναν κάθε τόσο στην κάμαρα του θείου, για να περιεργαστούν τις κλειστές βαλίτσες, μέσα απ' τις όποιες φαντάζονταν να ξεπετιούνται κίβλα τα ποθητά δώρα. Κι' όλοένα τις σκάλιζαν απ' έξω, τις ζούλαγαν, τραβούσαν τα λουριά και πάλι έφευγαν και κρυφοκοίταζαν απ' τη γερτή πόρτα του σαλονιού το θείο

Μηνά, που καθισμένος, ανάμεσα σ' ένα πλήθος από συγγενείς και φίλους δεν έπαυε να διηγείται διάφορα περιεργα από τη ζωή του στη μακρινή εκείνη χώρα, μ' ένα πλατό χαμόγελο εύτυχίας, πάνω στο κάπως γερασμένο πρόσωπό του. Μ' άδικα περιμέναν να φέρη ένα τέλος στις ιστορίες του αυτές. Κείνη τη βραδυά οι βαλίτσες δεν άνοιχτηκαν και τα παιδιά έπεσαν μ' ένα βάρος στην καρδιά.

Την άλλη μέρα - ήταν κίβλα παραμονή της πρωτοχρονιάς ο θεϊός - Μηνάς, αφού έλειψε κάμποση ώρα απ' το σπίτι, τους φώναξε στην κάμαρά του, για να τους δώσει κάτι... Τα μάτια του Νίκου και της Φροσούλας έλαμψαν από χαρά. «Επιτέλους! Έφτασε η στιγμή... Καθώς όμως μπήκαν στην κάμαρα, άρχισαν ν' άνησυχούν. Οι άποσκευές ήταν κίβλα άνοιχτές, αλλά ο θεϊός δεν κρατούσε, παρά δυο πακετάκια τόσα - δά, που αν είδαν καλά τα παιδιά, τα είχε φέρει μαζί του πριν, γυρίζοντας απ' έξω. Βέβαια που μέσα κει δεν χωρούσε ούτε ο σιδηρόδρομος, που όνειρευόταν ο Νίκος, ούτε η μεγάλη κούκλα που έποθευσε η Φροσούλα. Μην είχαν όμως πάλι μέσα τίποτα μαγικά παιχνίδια από τη μακρινή χώρα, που αυτοί ούτε τα φαντάζονταν και, που θα τους διασκέδαζαν τώρα πολύ; Σίγουρα αυτό θα ήταν.

Όλες αυτές οι σκέψεις πέρασαν απ' το μυαλό των μικρών σαν άστραπή. Γιατί ο θεϊός Μηνάς δεν τους άφησε να περιμένουν πολύ. Με γρήγορες κινήσεις, έλυσε τα πακετάκια και μπροστά στα έπληκτα μάτια των παιδιών, έδωσε πρώτα στο Νίκο ένα απλό καλαμαράκι κι' ένα μικροσκοπικό καραγκιόζι κι' ύστερα στη Φροσούλα, μια μικρή, αλλοθωρη κούκλιτσα κι' ένα τετράδιο με σχέδια σταυροβελονιάς...

(Το τέλος στο ερχόμενο)

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΚΑΡΑΟΠΑΤΗ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Δεν την έχω πιά. Μα φαντάζομαι πώς δεν είναι εκείνη που γυρεύετε.

— Γιατί; ρώτησε με αγωνία η Άνναμπέλλα. Δεν είχε κόκκινο φόρεμα;

— Ναι, το φόρεμά της ήταν κόκκινο. Ήταν ψηλή δυο πύθαμεις επάνω-κάτω, και για να πω την αλήθεια ήταν πολύ κακοφτιασμένη και πρόστυχη και δεν μπορού να καταλάβω πώς γίνεται να ενδιαφέρονται για μια τέτοια κούκλα τόσο πολλοί άνθρωποι.

— Τόσοι πολλοί; για εξηγήσου καλύτερα, έκανε ο Ριχάρδος.

— Μα έσεεις οι δύο και ο κύριος που ήρθε το πρωί, άπάντησε φύχραιμα ο μικρός.

— Ο κύριος; Παιός κύριος; Τό χλωμό πρόσωπο της Άνναμπέλλας έδειχνε τέτοια αγωνία, που ο Φανέλλ, άλλαξε ύφος.

— Θα σας τα πω όλα, άρχισε να λέη με σοβαρό τόνο. Σήμερα το πρωί ήρθε ένας κύριος. Μου είπε πώς από λάθος της ύπηρετριάς του, που την πέταξε στα σκουπίδια, έχασε μια κούκλα που την αγαπούσε πολύ και την ήθελε γιατί την είχε γι' άνάμνηση της πεθαμμένης του κόρης. Μου ζήτησε λοιπόν να του δείξω εκείνη που είχα βρει εγώ.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Ριχάρδος.

— Λοιπόν τότε κι' εγώ του την έδειξα. Η κούκλα φαινόταν καινούργια, μα της έλειπε η περρούκα της. Μέλις την είδε ο κύριος έγινε έξω φρενών. Του είπα: «Τότε δεν θα είναι αυτή που γυρεύετε». Μου άποκρίθηκε: «Αυτή, αυτή είναι, αλλά στενοχωριέμαι που έχασε την περρούκα της. Αυτό έπρεπε να το περιμένω». Ύστερα έβαλε την κούκλα στην τσέπη του, μεθύωσε ένα δεκάρικο κι' έφυγε.

— Πώς ήταν αυτός ο κύριος;

— Κοντός, αδύνατος, φορούσε ένα κοστούμι σταχτί κι' είχε ένα μεγάλο σημάδι στο δεξι μάγουλο. Μα δεν μου λέτε τί σας ενδιαφέρουν εσάς όλα αυτά; Η κούκλα ήταν του κυρίου και όχι η δική σας.

— Όχι, διαμαρτυρήθηκε όρμητικά ο Ροβέρτος. Κάνεις λάθος. Έτσι δεν είναι, δεν είναι. Άνναμπέλλα.

— Ναι, ήταν η κούκλα μου, άποκρίθηκε εκείνη μ' άπελπισία.

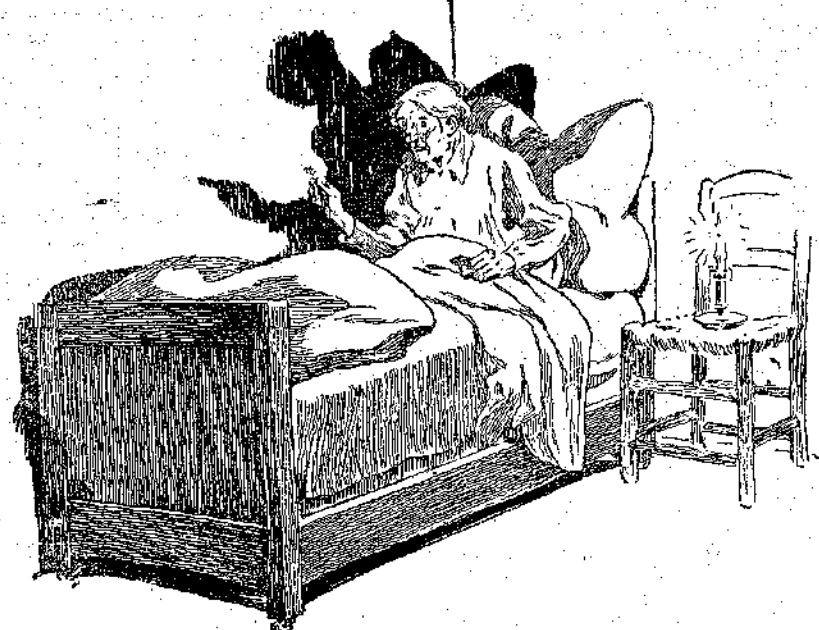
— Μα τότε, μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του ο Φανέλλι, γιατί

να μου δώση τα δέκα φράγκα ο κύριος; Κάποιο μυστήριο κρύβεται εδώ πέρα.

Στην άρχή κανείς δεν άπάντησε στην σχεδόν άθέλγητη έρώτηση του μικρού. Ύστερα η Άνναμπέλλα σπρωγμένη από μια άκατανίκητη δύναμη του διηγήθηκε την ιστορία της κούκλας με όλες τις λεπτομέρειες.

Όταν τελείωσε, ο μικρός άνάπηρος χτύπησε το μέτωπό του.

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί έγινε έτσι έξω φρενών σαν είδε πώς έλειπε η περρούκα, είπε. Άχ, αν είχα

«Γιάννη, Γιάννη, με γέλασες! φώναξε στον ύπνο της!...»

τε έρθει λίγο πρωτότερα. Μα για σταθήτε: Έχω κάτι που μπορεί να σας χρειάζεται.

Μπήκε κουτσιάνοντας μέσα στο σπίτι ενώ η Άνναμπέλλα και ο Ριχάρδος συζητούσαν ζωηρά μεταξύ τους.

— Ποιός φαντάζεσαι άραγε να ήταν αυτός ο κύριος; ρώτησε το κοριτσάκι τον φίλο της.

— Μα ξέρω κι' εγώ... Κανένας σύντροφος της γριάς που σου έδωσε την κούκλα ή ίσως κι' αυτή η ίδια. Εκείνο το σάλι που της σκέπαζε το μισό πρόσωπο δεν είχε άλλο λόγο παρά να κρύψη τα άληθινα χαρακτηριστικά της.

Εκείνη τη στιγμή ο Φανέλλι γύρισε κι' έτσι η συζήτηση σταμάτησε.

— Για κοίταξε, είπε. Μέσα στο κουτί που είχα κρύψει την κούκλα,

έπεσε αυτό το κομματάκι το χαρτί. Έγώ δεν πρόσεξα τί γράφει. Για σας όμως μπορεί να είναι σπουδαίο.

Και με τα λόγια αυτά τους έδωσε ένα σχισμένο χαρτάκι. Σε μιάν άκρη του ήταν κολλημένη μια τούφα ξανθά μαλλιά, από την άλλη μεριά όμως ήταν γραμμένες μερικές λέξεις, που δίχως άλλο θα ήταν το τέλος μιας φράσης μεγαλύτερης. Κι' οι λέξεις αυτές ήταν... «Λεωφόρος των άνακίων άρ. 3»

Και στη λεωφόρο των Άνακίων άρ. 3 βρισκόταν το σπίτι της Γκρέτας Λυντόφσκυ.

— Δίχως άλλο, είπε ο Ριχάρδος στην Άνναμπέλλα, κάτω από την περρούκα της κούκλας βρισκόταν κά-

ποιο γράμμα. Οι δυο άγνωστοι που σου την άραψαν έβγαλαν με βία την περρούκα και πήραν το γράμμα χωρίς να προσέξουν πώς ήταν κολλημένο στην περρούκα και πώς μ' αυτόν τον τρόπο τσάχισαν κι' άφησαν ένα κομματάκι μέσα στο κεφάλι της κούκλας.

— Ναι αυτό θα συμβάλνη. Και γι' αυτό το λόγο κι' όλες ήταν κολλημένα και μαλλιά επάνω στο χαρτί. Εκείνο που δεν καταλαβαίνω είναι τι σχέση μπορεί να έχη με όλα αυτά η διεύθυνση της κυρίας Γκρέτας. Ποιός να την έγραφε άραγε;

— Δεν όποφιάζεσαι ότι μπορεί να την έγραψε και η ίδια μοναχή της;

Η Άνναμπέλλα κοίταξε με προσοχή το χαρτάκι.

— Όχι, όχι, είπε. Τα ξέρω τα γράμματά της, είναι άλλοιώτικα.

(Άκολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

νδρηνος και κατά σύμπτωση, άλλ' όταν ήρθε ή σειρά του να το δια' άσω, ήταν πια παράκαιρο' το άλλο, άπόδ δεν εκρίθηκα ως τώρα, θα χάθηκα' ή «χουμοριστική» σειρά άτεχνα σχεδικοσημένη με ούτα και κατάλαβα τί παριστάξ) Γεώργιον Δ. Φείκον (θα το λάθης, κάμα δημονή) Ξενιτεμένο Πειραιωτάκι (άνανέωσα, ευχαριστώ) Γαλαζάκι (χαίρω που φέτος θα παίρνης μέρος και στην κίνησή μου: ναί, είσαι άρκετά μεγάλο τώρα κι' άπόδ μάγαπας, γράφε μου συχνά) Είρηνηκόν (ευχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα και τίς εδχές' έσταιλα τα φυλλάδια στη νέα μου φίλη' θα μου γράψη κι' ή ίδια) Πυργιώτικο Μελανούρι (Έλαβα τίς 'Ασκήσεις σου και στο έρχόμενο θα σοδ δημοσιεύσω την πρώτη) Ραμανουσιάν 'Αρτέμιδα (ευχαριστώ πολύ' αλλά χωρίς κέ μου πήξ τα δνόματα των συμμαθητριών σου, πώς να ξέρω αν έστειλαν ή όχι τή συνδρομή τους;) Μιράντιαν Κ. Δεμιπάνω (και σένα σ' ευχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα' έστειλα τα φυλλάδια στο νέο φίλο) Μαρ. Ι. Κέπετζη (ευχαριστώ πολύ, έστειλα) Δευηρή Καμέλιαν, Αιδώνιον Θρούλλαν κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 10 Ιανουαρίου θ'ανακτήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 284ου Διαγωνισμού Αόσεων' αι όδσεις του φυλλάδιου τούτου δεκατέι μέχρι της 28 Μαρτίου.

94. Δεξίγαιρος

Τό πρώτο μου είναι τρακτικό,
Τέλλο μου τώο λογικό.
Τά δυό μαζί είν' έκείνος
Όπου μοεϊ—τί κήγος!—
Κακούς, καλούς άνθρώπους
Σ' όλους της γής τους τόπους.
Άρτανιάν

95. Δογοπαικτικός Συλλαβόγειρος
Συχώρα με, μαμά μου,
Γιατί στα δυό σε κέρω
Χωρίς ντροπή και φόβο.

Μά τί κατόρθωμά μου!
Σέ ζώνω με μία νότα
Και στίλβεις μέσ' στα φώτα.
Έρεϊκη

96. Συλλαβόγειρος
Δυό νότες παίρνω και τίς βάξω
'Ανάμεσα σ' άνεωνυμίες δυό,
Και μάντη σου παρουσιάζω
'Απ' τους άρχαίους μέθους ξακουστό.
'Ανδς της Χαβάης

97. Αναγραμματικός
Τόπου είν' άλλως έπίρρημα
Δισύλλαβο, κοινό.
Τό αναγραμματίξω

Και στην 'Ασία βασιλείω
'Απ' τό μικρά, γνωστό,
'Αμέσως σχηματίξω.
Δεξιαμένο 'Ακρωτήρι

98. Πυράμις

```

* * *
* * *
* * *
* * *
* * *

```

'Οριζοντίως έν των άνω κατά σει-
ράν: σύμφωνον, στοιχείον, νήσος έν
τών Κυκλάδων, περιφρηγος άττικός πε-
ζογράφος, θνυματουργός άγια. Οι στα-
ροί καθένος μέρος του σώματος.
Άρκίντος

99. Κρυπτογραφικόν

123456789 = Τιτάν.
2386 = Γυνή της Γραφής.
345289 = Άρχαίος ποιητής.

48639 = Πλαστή ιστορία.
547239 = Έπίθετον.
659789 = Άρχαίος βασιλεύς.
782896789 = Άρχαίος βασιλεύς.
8172 = Πρόθεσις.
951 = Άνήθ της Γραφής.
Λευκοποργιάτης

100-104. Πτερωτόν Γράμμα

Αί κάτωθι ζητούμεναι λέξεις έχον
δλαι άπό έν γράμμα κοινόν—τό πτε-
ρωτόν—τό όποιον άπαντά πρώτον εις
την πρώτην, δεύτερον εις την δευτέ-
ραν, τρίτον εις την τρίτην και ούτω
καθεξής:

Μέγας φιλόσοφος—'Ηπειρος—Χώρα
της Γαλλίας—Βασιλεύς της Σαύρης—
'Ηρώς της Γαλλικής Έπιναστάσεως.
'Ανδιωμένη Γαρία

105. Φωνηεντόλιπον έξ 'Αυροσιχίδας
Τάρχηά των κάτωθι ζητούμεναι λέ-
ξεων άποτελούν Φωνηεντόλιπον του
τύπου:

* * * * *

1. Ποταμός της 'Αγγλίας. 2. Φαραώ
γνωστός άπό την πυραμίδα του. 3. Είς
τών πρώτων βασιλέων της Ρώμης. 4.
Κριτής του 'Αδου. 5. Πόλις της Κρή-
της. 6. Ποταμός της Αίγυπτου. 7. Πτη-
νόν άποδημητικόν. 8. Πρωτεύουσα κρά-
τους της Αφρικής. 9. Άκρωτήριο της
'Ελλάδος. 10. Άρχαίος νομοθέτης. 1.
Κράτος της Βορ. Ευρώπης.
Ειρηνικός

106. Έλλειπτούμφωνον

ειου-ηη-ηα-ουαι-αι.

Σαλονίτισσα

107. Γρίφος

θα Φ Φ
ψ θα θα Φ λι ποδς
θα Φ Φ
θα Φ

Σαρπηδών

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 45.

544. Κάτοικος (κάτι, Κώς). — 545.
Χίος-Ίος.—546. Μαλιακός-μανιακός.—
547. 'Ηρα-άηρ.

549. ΑΛΕΞΑΝ-

548. ΚΟΡΙΝΝΑ ΑΡΒΙΑ (Αενίν, έν-
δασι. Ξενία, ναί,
ΠΑΝΑΜΑΣ Δαδί, Ρέξ, 'Ινδία).
ΟΥΡΑΝΙΑ —550-551.1. 'Αλφα,
ΡΩΔΑΝΟΣ ήλιμ, άμο, βάρμα,
ΣΑΛΠΙΓΕ βήμα, Βητά. 2. Βή-
ΣΑΛΑΜΙΣ τα, βήμα, ρήμα.
Γά-
μα.—552. ΒΙΕΝΝΗ (Βλαξ, 'Ισχνός,
'Επεικής, Νωθρός, Νίκη, 'Ηουζία).—
553. 'Αν έχης τύχη διάβαινε (ά ναί, χ'
εις τι, χι' διά βε, ναί).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λίξεις με κατά στοι-
χεία άρ. 6, τό ελάχιστον τίμημα. Ήραν των 10
λέξων 30 λεπτά ή λέξι: με παρτά δέ στοιχεία
αρ. 1 και με κεφαλαία αρ. 4, 50. 0 χωριστός
στίχος αρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τό
διστά. 'Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη

[ΑΗ'—136]

Ρόμπρο Τέλλορ, άπόδ με έστρας γιατί δεν
μέ άποκαλύπτεις; Μικρά μου, μήπως
θυμίζοι που ήσουν στις 11/1/38 άρα 6;
Πρόσεξε γιατί θα τή φξς την κανονία.
Ντανιέλ-Ντραξί

[ΑΗ'—137]

Μελαγχρινή Κατάσκοπος, άλληλο-
γραφούμε; σέ γνωρίζω.
Νέο 'Αγριοκρίτιο

[ΑΗ'—138]

Πρωτομπαίνοντας στην κίνηση χαιρετώ
Πόδλας-ους, άνταλλάσσω Μ. Μουσικά.
Στείλατε: Κορταν Εγγένταν Βλαχάκη, Τρι-
τωνος 37, Π. Φάληρον διά:

[ΑΗ'—139]

Διαπλασπούλα-ες, σξς χαιρετώ. 'Αλλη-
λογραφώ και άνταλλάσσω Μικρά Μυ-
στικά με δλους-ες' πρώτοι έσσις. Δίσις:
Ανίδα 'Ιουλία Καγελλασπούλου. Πύργον, διά

[ΑΗ'—140]

Μασηηά της Χάριτος
Βραβεία διαγωνισμοδ Μ. Μουσικών: Κί-
βρινη 'Αράχη, Βαλεντίνος, Ασιλά,
'Επαινοι: Γκλόρια, Σοριανός, Λευκοποργιά-
της.
ΕΓΑΝΝΑ

[ΑΗ'—141]

Πρός τό παρόν παύα άλληλογραφίαν.
Εύδαννα

[ΑΗ'—142]

Δοξέ 'Οπλιγκαντώ, έχεις κάποια λάθος.
Πρόσεξε, και μήν μπας έσσις πρόσωπα
στις άποκαλύψεις σου, που δάν έχον κα-
μία σχέση με κείνα που νομίζεις.
Εύδαννα

[ΑΗ'—143]

Ασιλά μου, σ' ευχαριστώ δι' όλα. 'Αν-
τεόχομαι ευτυχισμένο τό 1938 και ν'
άριστέουσς στο Δίπλωμα.
Εύδαννα

[ΑΗ'—144]

Κατάσκοπε 33, χρόνια πάμπολλα και
τρισευτυχισμένα. (Καθυστερημένη).
Στέφανος της Δόξης

[ΑΗ'—145]

Αλλαγή Δισυδύνασος [ΑΗ'—79]. 'Η νέα
Αμου Δίσις είναι: 'Αμφιτρουινίδα, 'Αλ-
καίου 19, Μυτιλήνη. 'Αμφιτρουινίς

[ΑΗ'—146]

Πρωτομπαίνοντας στην κίνηση τοδ σα-
λονισδ σας χαιρετώ δλους-ους. 'Αλλη-
λογραφώ, άνταλλάσσω τετραδιάτια με δια-
πλασπούλες. Γράψετε: Σωσδ Δογιάδου.
Ακαθόνους, 'Ηράκλειον-Κρήτης διά:

[ΑΗ'—147]

Βαρκούλα του Νείλου
Κασπρινή, Ντετεκτιβ Φάντασμα, Κομα-
τίτζουσα Κυανόλευκος, άπείρως ευχα-
ριστώ δι' ευχάς σας. Γιαννάκη, τί είναι
αυτά που κάνεις; 'Ερώτησος έμέ;—Ντε-
τεκτιβ-Φάντασμα, γιατί δύο άγγελές;
Δέν σοδ έφτανε ΜΙΑ!

[ΑΗ'—148]

Κατάσκοπος 33
Πρωτομπαίνοντας στον Διαπλασκόσω
χαιρετόμδ δλους-ες.
'ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΩΝ'
[ΑΗ'—149]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΩΝ
Σμοπός: Διάδοσις Διαπλαστως, Δια-
γωνισμοί, Άποκαλύψεις.—Πρόεδρος: Δια-
βολόπαϊδο 3, Άντιπρόεδρος: Διαβολό-
παϊδο, Ταμίας: Διαβολόπαϊδο 1, Γραμ-
ματεός: Διαβολόπαϊδο 4, Μέλη: Διαβολό-
παϊδο 2, Διαβολόπαϊδο 5, Άγριμ των Δα-
σών, Δαιμων των Κυμάτων, Πριγκήπισσα
της Ζούγκλας.

[ΑΗ'—150]

Βασιλέα της 'Βοήμου, τόσο πολλή άγάπη
έχεις στην 'Αφρική; 'Αν θέλεις κανέ-
να ταξιδάκι ως εκεί, σοδ ένομαζόμε τα
διαβατήρια: Βασιλεύς της 'Ερήμου=Νικό-
λαός Παγιώνης. Μελαχροινό Διαβολάκι, σέ
ξέρουκε κι' σένα, είσαι ή Μ. Κρητικόδ!
Τι 'Αντίθεσις!
'ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΩΝ'

ΜΗ ΑΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πός κάθε παραγγελία σας
για να έπιτελείται άμέσως, πρίπει να συνοδύε-
ται και με μία τυπωμένη ταμνία. έν' αούξ με τίς
δποιες σας στέλλομαι κάθε έδομάδα τό φύλλο.